

[Justitsministeren]

danske skadelidte efter en ulykke på svenske atomkraftværker krav på fuld erstatning. Jeg finder ikke, at vi fra dansk side bør kræve, at det fulde erstatningsansvar skal påhvile anlægsindehaveren. Jeg finder heller ikke, at aftalen bør begrænses til ulykker på Barsebäck.

Lad mig så hertil føje, at det reelle i hele denne aktion jo ikke er at tænke så stærkt på en ulykke på Barsebäck, der er fuldstændig katastrofal og helt ændrer det danske samfunds karakter. Det helt afgørende er, at man i Sverige, når man afgør, om Barsebäck skal lukkes og erstattes af et værk, der kan levere fra andre kraftkilder, tager disse synspunkter med ind i sine kalkuler.

Lise Hækkerup (S):

I Socialdemokratiet har vi for længst taget den beslutning ikke at acceptere atomkraft som energiform.

Placeringen af Barsebäck så nær et tæt befolkede område, som Københavnsområdet er, har længe været en torn i øjet på os. Og de seneste uheld, der er sket på atomkraftværket, har understreget, at tiden for Barsebäck nu er ved at være inde. Derfor må det også hilses velkommen, at der allerede er etableret kontakt den svenske og den danske regering imellem om sikkerheden på værket og om mulighederne for afvikling af samme værk. Det er et initiativ, som ikke mindst den danske indenrigsminister kan takkes for.

Situationen for Barsebäck er faktisk den, at der foreligger en beslutning om, at værket skal være lukket senest år 1995. Det årstal har man tilsyneladende glemt i den svenske regering.

Nu er det her ikke et forslag, som handler om for eller imod atomkraftværker – Barsebäck i særdeleshed. Men det forslag, vi behandler i dag, går ud på, at Folketinget skal opfordre regeringen til snarest at anmelde et ønske over for den svenske regering om forhandling om en aftale om ubegrænset ansvar og erstatningspligt i tilfælde af et uheld på atomkraftværket Barsebäck.

Vi er ligesom ministeren også meget positivt indstillet over for forslaget. Vi ser frem til, at der kan optages forhandlinger med Sverige med henblik på erstatning efter en eventuel ulykke. Dog mener vi ikke, at erstatningen skal begrænse sig til en ulykke på Barsebäck alene, men på svenske atomkraftværker generelt.

Jens Jørgensen (KF):

Jeg har læst SF's forslag med stor interesse. Jeg vil gerne sige, at man vel kan anlægge den indfaldsvinkel, at Barsebäck aldrig burde have været placeret, hvor det er blevet placeret.

Den holdning kan man have, uanset om man går ind for atomkraft, eller man ikke gør det. Men nu ligger det der. Man kan også konstatere, som Socialdemokratiets ordfører med rette gjorde, at der har været tale om uheld og udslip. Det er imidlertid min og Det Konservative Folkepartis opfattelse, at vi skal passe meget på med at fokusere ensidigt på et bestemt værk i diskussionen om atomkraftværker. Både justitsministeren og fru Lise Hækkerup var mere generelt inde på de svenske atomkraftværker – en tanke og en holdning jeg har megen forståelse og sympati for, men jeg vil i øvrigt sige endnu mere bredt, at der er en serie atomkraftværker i det gamle Østeuropa og i det gamle Sovjetunionen, som er langt større farekilder; man bruger gerne begrebet Ignalina-typen.

Vi kan nu engang ikke lave love herinde, der forbyder østenvinde, og man kan heller ikke sige, at et voldsomt udslip vil have en så begrænset radius, at det kun kan nå København; det undrer mig i det hele taget, at der i bemærkningerne direkte er tale om et ubegrænset operatøransvar på baggrund af en ulykkes fatale konsekvenser for København. Jeg mener, at der også bor mennesker i Helsingør, i Hillerød og i Roskilde, for slet ikke at tale om Slagelse; det bør jeg jo gøre i denne forbindelse. Hvis jeg skal være alvorlig igen, drejer det sig om et langt større og langt mere omfattende problem, og vi burde bruge både vores tankeressourcer og vores initiativmuligheder til at beskæftige os med de miljømæssige konsekvenser, som kan ramme os, når vi tænker på hele serien af – er det 27? – kraftværker i det gamle Østeuropa. Der skal vi satse; det er dér, vi skal gøre noget.

Så har jeg og Det Konservative Folkeparti i øvrigt den principielle opfattelse, at det er en meget bedre idé at køre den linje, som justitsministeren var inde på, med aftalte faste møder, hvor man forhandler temaerne i en god, rolig og sober tone, for jeg har hæftet mig ved, at der også direkte i bemærkningerne står, at den egentlige – undskyld udtrykket: slet skjulte – dagsorden her er at komme i gang med en